

Nechte mě odejít

Caitlin
Spencer

Pravdivý příběh

edice
KLOKAN

Copyright © Caitlin Spencer
with Linda Watson-Brown 2017
Originally published in the UK by John Blake Publishing,
an imprint of Kings Road Publishing Limited
Translation © Marie Nováková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je fikce, založená na životě, zkušenostech
a vzpomínkách autorky. Jména lidí, místa, data, pořadí
nebo podrobnosti událostí jsou změněny k ochraně
soukromí a totožnosti autorky a jejich dětí.

Z anglického originálu PLEASE, LET ME GO
přeložila Marie Nováková
Redakční úprava Ema Hradná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-915-4

Prolog

Nesnáším čekání v místnostech. Vlastně to *nenávidím*. Když jsem tam sama, ale přitom slyším jiné lidi, když nevím, kdo přijde nebo co ode mě bude chtít, když čekám, abych zjistila, co se se mnou stane další hodinu, odpoledne nebo zítra. Nepřekvapuje mě to, opravdu. Celá léta jsem v mnoha místnostech čekala častěji, než dokážu spočítat, a nepamatuji si, že by to někdy dopadlo dobře.

Tentokrát – dnes – mám sice víc informací, než jsem měla kdysi, ale stejně jsem nervózní. Cítím, že mi žaludek dělá kotrmelce. Slyším, jak mi buší srdce, takže se zkusím soustředit na to, co vím.

Mám se setkat se ženou.

Chce se mnou mluvit.

Bude tam kamera, ale jsem v bezpečí.

Jsem tady, protože jsem si to zvolila. Někdo uslyší můj příběh.

Když jsem dřív čekávala v jiných místnostech, byly v domech anebo v hotelu nebo v bytech. Často vypadaly nóbl, jindy lacině. Setkávala jsem se tam s muži. Ovšem slovo „setkávat“ není zrovna nejsprávnější... Neměli jsme si povídat, ani jsme nebyli milenci, toužící rychle využít pár ukradených chvil.

Ty místnosti, ti muži...

Oni si mě tam kupovali.

Začalo to, když jsem byla velmi mladá, a po pravdě řečeno, nejsem si jistá, že už to skončilo. Tolik mi ublížili – emocionálně, fyzicky, psychicky – tolik, že už se to asi nedá napravit. Ale chci bojovat a dnešek je součástí mého boje. Žena, co přijde, si vyslechne můj příběh a pak přidá moje slova ke slovům dalších dívek a žen jako jsem já, a tvrdí, že si to poslechne ještě někdo další.

Tím si nejsem moc jistá. Myslím, že většina lidí raději zavírá oči i uši vůči tomu, co se děje v ulicích, v bytech a domech po celé zemi... Předstírají, že se „tahle věc“ týká jen určitého typu lidí, že jde jen o jednu část společnosti, nebo jeden typ dívek. Cítí se lépe, když dají téhle záležitosti nálepku a doufají, že jim ani nikomu, koho znají, se to nikdy stát nemůže

Ale ty dívky, ty ženy jsou něčí dcery.

Ti muži jsou něčí synové.

A otcové.

A manželé.

Chci promluvit, opravdu chci, ale je těžké někomu důvěřovat, protože jsem toho zažila tolik. Chci vyprávět svůj příběh, abych pomohla ostatním a zabránila dalším děvčatům prožít život v hrůze, co nikdy nekončí...

Přitom se mi chce odejít, utéct. Mohla bych to udělat – mohla bych prostě okamžitě vyjít tamtěmi dveřmi... jenže to se asi dalo vždycky. Nikdo mě nedržel pod zámkem nebo v řetězech – jediný klíč, který jsem potřebovala, byl ve mně. A dlouho zůstal skrytý.

Takže to udělám. Promluvím a možná, jenom možná, to uvolní řetězy, které nikdo nevidí, a mně to pomůže najít osvobození od minulosti.

Ale nebude to snadná cesta...

Jste připraveni vydat se na ni se mnou?

Kapitola 1

Předtím

Svůj život si pamatuji v úsecích. Existoval čas předtím, pak další, když to všechno začalo, pak prostřední se vši tou hrůzou, a potom přijde současnost. Většinou uvíznu v té prostřední části, protože zabrala většinu mého života a měla vliv na všechno ostatní. Myslím, že dokonce ovlivnila tu část „předtím“, neboť si nedokážu na tu dobu vzpomenout, aniž bych si uvědomovala, co přijde.

Když tohle píšu, je pro mě těžké pomyslet na něco dobrého. Ne že bych neměla žádné pěkné vzpomínky, spíš si zakazuji myslet na cokoliv příjemného, protože vím, že další vzpomínky to znehodnotí. Ale musím to zkusit, já vím. Jenom když vám ukážu, jak obyčejné dítě jsem byla, uvidíte, jak hluboko mě dostali a jak mě zlomili.

Než všechno začalo, byla jsem naivní, hubená holčička, co často mívala rozbitá kolena a tvář od bláta, protože jsem pořád lítala venku. Nevím, jestli odjakživa, ale tak od deseti let určitě.

A život se mi zdál docela jednoduchý.

Měla jsem mladšího bratra, jmenoval se Sam, a samozřejmě jsem měla mámu a tátu. Se Samem jsem moc nevycházela, takže jsem se na něj nikdy nelepila – vlastně

jsem se snažila držet se od něho co nejdál. Trávila jsem celé dny na čerstvém vzduchu, lezla jsem na stromy, k obědu jsem si utrhla jablko, přelézala jsem ploty, brouzdala se v potoce a běhala, kam mě napadlo – prostě větroplaška.

A milovala jsem zvířata. Vždycky jsem pátrala, jestli neuvidím nějaké zaběhlé, protože mě přitahovalo cokoliv, s čím se dalo mazlit. Od dětství jsem věděla, že až vyrostu, budu pracovat se zvířaty, ale to se zdálo hodně daleko – v té době jsem si jen přála mít nějaké své.

Pořád jsem domů nosila kořata – kočka naší sousedky vrhla kořata každou chvíli a živě si pomatuji den, kdy sousedka jen tak mimochodem prohodila:

„Když jim nenajdu domov, půjdu je utopit.“

Utopit je! Vyděsila jsem se. Při pomyšlení, že se někdo chystá vědomě ublížit živým tvorům, mi naskočila husí kůže. Hned jsem se rozhodla, že je zachráním – aniž bych pomyslela na důsledky.

Vzala jsem dvě kořata domů a schovala je před mámou. Jasně že jsem to nedomyslela, jenom jsem je chtěla dostat od té strašné ženské. Když jsem kořata držela v náručí, chtělo se mi až plakat, jak jsem je milovala. Byla tak droboučká, že když jsem je držela, cítila jsem pod prsty jejich žebra a tlukot jejich srdíček. A líbilo se mi, jak kořátka vyskakují, aby se mi otřela o bradu, a jak se mě pokoušejí kousnout malinkatými zoubky...

V mém pokoji stál masivní prádelník a tam jsem kořata schovávala celé dva týdny. My jsme také měli kočky, a tak jsem každý den ukradla trochu kočičího žrádla a odnesla je nahoru svým malým. Celé hodiny jsem si s kořátky hrála, mazlila se s nimi, vynášela jejich prozatímní záchůdek – jenže když na to máma přišla, začala šílet.

Nevím proč, dvě maličké kočky navíc by přece nikomu nevadily? Ale máma neustoupila, takže musely pryč. Máma jim našla jiný domov a já si málem vyplakala oči. Vždycky jsem dokázala plakat kvůli zvířatům, protože jsem cítila jejich bolest a nesnesla jsem pomýšlení, že jim někdo ubližuje.

Doma jsme měli i králíky a také holuby a jak už jsem řekla, kočky, ale mně to nestačilo – já bych nejraději zaplnila dům zvířaty od sklepa po střechu. Myslím, že i proto jsem milovala pobyt venku. Nejenže tam žila spousta všelijakých zvířátek, ale vždycky jsem doufala, že najdu nějakého opuštěného nebo strádajícího tvora – a že ho zachráním.

V té době jsem měla kamarádku Lucy... Jakmile jsme po vyučování shodily školní uniformy, vyběhly jsme spolu ven, stejně tak o víkendech a o prázdninách. Na základní škole, dokud mi nebylo asi čtrnáct, jsem s Lucy trávila čas skoro pořád.

Lucy byla jedničkářka a nikdy neudělala nic špatně. Měla hodně přísnou maminku, ale domnívám se, že Lucy přísnost nepotřebovala, byla prostě hodné dítě a rodiče ji nemuseli držet zkrátka.

Já se někdy dostávala do potíží – jako většina dětí –, ovšem nešlo o nic vážného. Vlastně jsem byla velmi nevinná. Ani když jsem pak dospěla do puberty, vůbec jsem neměla zájem o kluky a o sexu jsem věděla jenom to málo, co nám řekli ve škole. Nikdy jsem žádného kluka nepolíbila, ani jsem se s nikým nedržela za ruku. Já o to prostě nestála – den jsem považovala za dokonalý, když jsem hned ráno vyrazila na kole a sešla se s Lucy, vzaly jsme pár mrkví koním na místním poli, vybudovaly si úkryt nebo jsme si zalezly do kupky sena a povídaly si.

Do potíží jsem se dostávala, když jsem chránila zvířata. Vzpomínám si, že jednou se u našich dveří ukázala něčí matka a stěžovala si, že jsem praštila jejího syna.

„Je to pravda?“ zjišťoval táta.

„Jasně,“ řekla jsem. „Protože ten kluk kopal kočku.“

„Kopal kočku?“ zopakoval táta.

„Jo, kopal kočku,“ zamumlala jsem na odchodu. „Do-
stal, co si zasloužil.“

Máma s tátou se rozčílili, a já vůbec nechápala proč; ten kluk napadl nevinné zvíře a já měla průšvih za to, že jsem ho uhodila? Šílené – a určitě mě to nepřimělo, abych přestala chránit zvířata. Jednou jsem načapala jiného kluka, jak bodá ježka házecí šipkou. Taky to ode mě schytl – jak lidi vůbec může napadnout dělat takové věci?

Máma, táta, mladší bratr Sam a já jsme bydleli ve třípatrovém řadovém obecním domě, já měla pokoj úplně nahoře. Celé kapesné jsem utrácela za časopisy o psech a kočkách: hltala jsem jejich příběhy i jak se o ně starat, vystříhovala jsem si jejich roztomilé obrázky a lepila je, kde se dalo – stěny mého pokojíku pokrývaly obrázky zvířat. Taky jsem milovala všechno, co souviselo s Disneyem. Lpěla jsem na těch dětinskostech déle, než se dalo pokládat za „cool“, ale mně to nevadilo – stejně jsem netoužila stát se členkou nějaké „cool“ party.

Když jsem začala chodit na střední školu, našla jsem si nového kamaráda. Lucy jsem měla pořád ráda, nikdy jsme se vážně nepohádaly, ale byla mnohem chytřejší než já a věděla jsem, že je předurčená k nóbl životu, takže jsem měla radost, když jsem se seznámila s Dannym.

Potkala jsem ho skoro zázrakem, protože do školy moc nechodil. Pocházel z nechvalně známé rodiny – její členové se nevyhýbali násilí a neuznávali žádná pravidla. Danny to zjistil už jako dítě a do školy šel, jen když se mu chtělo – a záškoláctví mu procházelo, protože ani učitelé neměli zájem riskovat střet s jeho rodinou. S nimi jste si prostě nezahrávali!

Danny víceméně vyrostl na ulici, přesto měl velké kouzlo, zkrátka roztomilý kluk z rodiny, která by vám způsobila noční můru. Mezi námi nic nebylo – myslím, že mě měl rád jako mladší sestru.

Viděla jsem se s Dannym každý den, ale obvykle až po vyučování – jak říkám, on se ve škole moc neukazoval. V ruce obvykle držel baseballovou pálku, i když by si vůči němu stejně nikdo nic netroufl.

Končila devadesátá léta a naše čtvrt' začínala být pomalu známá jako místo, kde muži vyhledávají mladičké dívky. Když na to teď vzpomínám, myslím, že Danny nejspíš věděl, co se tam dělo, a chránil mě. Jednou, když mi bylo asi dvanáct, mě ve škole napadl starší kluk a pokusil se mě osahávat.

Dannyho to rozzuřilo.

„Já mu tu jeho zasranou hlavu ukopnu,“ zaječel. „Co si sakra myslíš? Na co si hraje, že to na tebe zkouší?“

Danny miloval zvířata stejně jako já a mám dojem, že i tohle nás hodně spojovalo. Ale nebyli jsme zrovna rozumní. Jednoho dne jsme se po škole sešli a on se zazubil:

„Hele, mám nápad! Znáš tu starou bláznivou ženskou, co bydlí o tři ulice dál a vypadá, jako kdyby ji protáhli živým plotem tam a zpátky?“

„Myslíš paní Johnsonovou?“ řekla jsem ustrašeně. „Bože, Danny, udělals jí něco? Ona je strašně vzteklá.“

„Ne, ne,“ ujistil mě. „Ale prodává křečky. Jednoho za libru – chceš si jich pár koupit?“

„Ano! Ano, chci,“ odpověděla jsem okamžitě. „Jenže... oni nic moc nedělají, nezdá se ti? Chci říct, že je taky mám ráda, ale...“

„Že nic moc nedělají?“ vykřikl Danny. „Však my je naučíme, aby dělali cokoliv. Jsi pro, Caitlin?“

Tak jsme šli. Nejdrsnější dvanáctiletý hoch v Coventry a já, na mysli nic než křečky. Ty malé nadýchané kuličky

jsme potom zbožňovali tolik, že jsme je brali s sebou na celodenní výlety na kolech. Měli jsme je při jízdě v košíku. Vážně legrace – rodina uličníka Dannyho by vás honila po ulici se sekerou, kdybyste se na ně jen křivě podívali, a přitom vychovala tak hodného a láskyplného kluka.

Když na to teď myslím, přeju si, aby Danny zůstal v mém životě déle a abych se mu tenkrát mohla se vším svěřit. Mít jako oporu někoho jako on nebo jeho rodina by mi určitě pomohlo.

Jenomže... Když mi bylo čtrnáct, všechno se změnilo. Máma s tátou prohlásili, že čtvrt, kde žijeme, se stává nebezpečnou kvůli stoupající kriminalitě a atmosféře všeobecného zoufalství. Netuším, jestli s tím měla něco společného i skutečnost, že jsem kamarádila s Dannym – ale takhle to řekli a rozhodli se pořídit nám nové místo k životu.

Přestěhovali jsme se na předměstí Coventry.

Naši si našli nové zaměstnání – vedli místní pečovatelský domov pro seniory. Práce je odváděla z domova na celé dny, protože mimo odpovědnosti znamenala i dlouhé směny.

Já jsem z těch velkých změn měla dost obavy – ztratila jsem kamarády Dannyho a Lucy, čekala mě nová škola – ale taky mě vzrušovaly všechny novinky, například nové věci a moje nová ložnice. A navíc nové okolí – jistě zde najdu spoustu míst, co se dají prozkoumat!

Bratr Sam začal chodit na nižší střední školu, já jsem dopadla hůř – pro mě střední neměla volné místo, a tak jsem čekala na výsledek odvolání k místní školní radě.

Trvalo to celou věčnost a hodně času jsem trávila sama doma. Máma a táta stále pracovali v pečovatelském domově, kde se pokoušeli vyřešit zděděné problémy, a já

se upřímně nudila. Zjistila jsem, že bez Lucy nebo Dan-nyho se mi ani moc nechce chodit ven, i když taky proto, že nové okolí nenabízelo toulky po lese, jak jsem byla zvyklá.

Nevěděla jsem, jak vyplnit dny. Nevypadalo to, že se si- tuace se školou brzy vyřeší, takže jsem si začala hledat práci. Jako mnoho dospívajících mě ovládal pocit, že jsem dospělejší, než si myslí moje okolí – hodně směšné pře- svědčení! – ale všechen ten čas strávený doma o samotě mě přivedl k myšlence, že mám dost vlastního rozumu.

Za tu nemístnou sebedůvěru jsem brzy zaplatila straš- nou cenu.

Koupila jsem si výtisk místních pátečních novin s in- zeráty a začala zakroužkovávat nabídky zaměstnání – pomocná prodavačka, holka pro všechno u kadeřníka, takové věci. Dalo mi dost práce sebrat odvalu, abych na kterékoliv číslo zavolala, ale stejně šlo jenom o ztrátu času. Když už jsem se prokoptala k rozhovoru, všichni mi řekli prakticky totéž.

[Ukázka]

Máš nějakou praxi?

Ne.

Je ti šestnáct?

Ne.

Tak kolik ti je?

Čtrnáct.

A jakou práci jsi dělala?

No, vlastně nic.

Chodíš ještě do školy?

Ano.

Takže je ti čtrnáct, ještě chodíš do školy a nemáš žád- nou praxi?

Ano.

Bohužel, drahoušku. Zavolej za pár let.

[Konec ukázky]

Ale já nechtěla práci za pár let, chtěla jsem ji hned. Když mě odmítli, vrátila jsem se k novinám a hledala dál. Přece musím něco objevit! Jistěže nemám žádnou kvalifikaci, ale každý někde začal, třeba s prací o víkendech, ne? Potřebovala jsem zahnat nudu, dokud mě nevezmou do školy, a chtěla jsem něco, kde bych se cítila – no, jako normální člověk. Dělal se mi nanic z toho, jak jsem si připadala tupá.

Pak jsem narazila na jeden inzerát, kde nežádali praxi u pokladny nebo v jednání se zákazníky.

[Ukázka]

Hledáme modelky.

[Konec ukázky]

Na první i druhé přečtení jsem tenhle inzerát zavrhla, ale už mě přepadlo zoufalství. Ani na vteřinu jsem si nemyslela, že bych se hodila na modelku, ale třeba bych tam mohla nějak vypomáhat nebo co. V inzerátu stálo, že jde o focení pro katalog... Dodneška nevím, proč jsem tam zavolala nebo kde jsem k tomu našla odvalu, ale udělala jsem to. Někdy, když se podíváte zpátky na svůj život, chce se vám vykřiknout: *Nedělej to!* Když si na to vzpomenu, mám chuť vytrhnout té čtrnáctileté holce z ruky telefon a přivést ji k rozumu, houknout na ni:

Jsi tak hloupá? Modelka pro katalog? Vážně?

Ale byla jsem naivní a opravdu jsem si myslela, že to je jediná šance, jak změnit život. V tom jsem tedy měla pravdu – jakmile jsem na to číslo zavolala, život se změnil navždycky.

Copak mi nedošlo, že si uznávání fotografové nedávají inzeráty do místních novin rozdáváných zdarma, aby si našli modelky? Ne, opravdu jsem neměla tušení – byla jsem tak hloupá, že jsem si myslela, že takhle si lidi hledají práci. Neuvědomovala jsem si, že většina lidí by raději utekla na míle daleko, nebo by je text osvítil natolik, aby jim došlo, oč opravdu jde. Prostě jsem si myslela totéž, co před každým jiným pohovorem – *doufám, že si neřeknou, že jsem moc mladá, doufám, že nebudou chtít praxi.*

Když tohle píšu, svírá se mi žaludek, protože vím, že by tenkrát stačilo, aby mi někdo řekl:

„Můžeš u nás za pár liber v sobotu zametat, jestli chceš.“

Tím bych si připadala užitečná a doufala bych, že když ukážu zájem a ochotu pracovat, dají mi časem šanci na víc hodin.

Byla bych vedla normální život.

Normální.

Co bych za to dala!

Ale nemůžeme změnit minulost a nemůžeme přepsat, co se stalo.

Pořád se mi chce křičet: „Nech toho! Jdi si vylézt na strom, nebo si najdi nějakého pejska, co potřebuje zachránit.“

Ale je moc pozdě, příliš pozdě.

Telefon vyzvání...

Kapitola 2

Lesk a sláva

„Tady je Gordon,“ ozval se muž na druhém konci stroje. „Kdo volá?“

„Ehm, no... jmenuji se Caitlin a... ehm... viděla jsem v novinách váš inzerát,“ soukala jsem ze sevřeného hrdla.

„Aha,“ řekl. „A co v tom inzerátu stálo, Caitlin? Pamatuješ si to?“

„Že hledáte modelky,“ hlesla jsem a připadala jsem si strašně hloupě, když jsem to vyslovila – nebyla jsem modelka a napadlo mě, že on to ví, i když mě nevidí.

„A ty chceš být modelkou, Caitlin?“ odpověděl.

„No... myslím, že chci,“

„Myslíš?“

„Totiž... hledám práci na částečný úvazek“

„Jen částečný?“

„Ano,“ řekla jsem rychle. „Jenom na částečný úvazek, protože ještě chodím do školy.“

„No, ale teď nejsi ve škole, že ne?“ podotkl.

„Ne, ne, nejsem – čekám, až mě přijmou do nové. Proto potřebuji práci, ale zůstala bych v zaměstnání i potom... Třeba o víkendech?“ přemítala jsem nahlas a usi-

lovně doufala, že on si nebude myslet, že jsem jen hloupá holka.

Gordon se na chvíli odmlčel. Co když ho napadlo, že práci neberu dost vážně – zpackala jsem to?

„Kolik je ti let?“ zeptal se.

„Čtrnáct,“ šeptla jsem. Přišlo mi lepší říct pravdu, protože by to stejně poznal, jakmile by mě uviděl, ale věděla jsem, že mluvím jako dítě.

„Čtrnáct,“ opakoval. „A teď zrovna nejsi ve škole – tak kde jsi?“

„Doma. Obvolávám lidi, abych sehnala zaměstnání.“

„Doma ... a sama?“ zjišťoval.

Řekla jsem, že ano, a měla jsem dojem, že ta práce mi už definitivně uniká mezi prsty. Jako kdyby mluvil blbeček, retardované dítě.

„Víš co, Caitlin? Možná mám práci přesně pro tebe – totiž, pokud jsi ten správný druh dívky. Obstarávám modelky pro velmi uznávané katalogy, žádný brak, ale nejdřív se musím přesvědčit, že jsi ta, kterou potřebujeme. Ovšem je tady problém.“ Srdce mi kleslo. „Existuje strašná spousta dívek, které by tohle rády dělaly – proto tě potřebuji vidět velmi brzy. Půjde to? Můžeme se sejít?“

Jako by mi hodil záchranný pás. Neměla jsem nic na práci a bylo teprve dopoledne, takže jsem se s ním mohla setkat ihned – a tak vlastně získat náskok před ostatními děvčaty.

„Můžu se s vámi sejít ještě dnes.“

„Perfektní,“ řekl. „Poslyš, když už jsi doma, co kdybych se zastavil?“

A to je všechno. Dohodli jsme se.

Dala jsem mu adresu a přišel během hodiny.

Kéž bych mohla vrátit čas a zeptat se sama sebe, toho dítěte, co si pro všechno na světě myslelo?

Gordon přece nebyl ani moc rafinovaný... Katalogy! Nejdřív zjistil, že jsem doma sama... a ještě víc se o mě začal zajímat, když jsem mu řekla, kolik mi je. A zastaví se skoro okamžitě. Nemohl mluvit jasněji.

Nijak jsem se na jeho návštěvu nepřipravovala, protože to stejně nešlo – nevlastnila jsem ani make-up, věčně jsem chodila v džínách a tričku, takže jsem neměla nic dospělého, do čeho bych se mohla převléct. Byla jsem jenom nervózní – co si o mně pomyslí? Rozesměje se, až mě uvidí? A kde jsem vůbec sebrala tu drzost zavolat?

Pak jsem si zase představovala, jaké by to bylo, kdybych dostala práci. Jistě pořádná rána pro mého bratříčka, který mi pořád jen nadává! A ukázala bych lidem, že nejsem jenom hloupý teenager, který čeká, až zase nastoupí do školy... Cítila jsem se dokonale rozpolcená – na jedné straně blízko nervovému zhroucení, na druhé straně jsem si už představovala, jak impozantní moje zaměstnání bude.

Než jsem se nadála, zazvonil zvonek a za mléčným sklem jsem spatřila Gordonův stín. Třásl se mi žaludek, ale když jsem otevřela dveře a uviděla čistého, upraveného třicátníka, udělalo se mi trochu líp. Trápilo mě jen to, že si pomyslí, že jsem příliš dětská a že ze mě tedy modelka nebude. Jenže já toužila vydělat si trochu peněz! Čím déle jsem zůstávala mimo školu, tím míň se mi tam chtělo zpátky – takže jsem zase zadoufala, že to třeba vyjde. Pak bych dokázala, že už jsem dospělá a umím vydělávat peníze.

Pozvala jsem Gordona dál. Posadil se na pohovku v našem obýváku, ale pořád se vrtěl: očividně mi chtěl něco říct – a já předpokládala, že hned jak mě uviděl, rozhodl se, že pro tu práci nejsem vhodná, protože jsem moc hubená a moc mladá.

„Máme problém, Caitlin,“ začal a já se – v očekávání nevyhnutelných výmluv – kousla do rtu. „Ta práce pro katalog, co jsem měl na mysli, nevyšla. Volali mi, zrovna než jsem odešel.“

Zklamalo mě to, ale nepřekvapilo Zkrátka jen další marný pokus.

„No, stejně vám děkuju,“ řekla jsem a začala vstávat. „Promiňte, že jste ztrácel čas. Já...“

„Počkej moment,“ přerušil mě. „Když není tohle, objeví se něco jiného, poptávka je pořád, o tom nepochybuj. Ale... víš, co by pomohlo? Co by ti dalo šanci?“

Zakroutila jsem hlavou. Jak bych to asi mohla vědět?

„No, měla bys v téhle hře náskok, kdybys už modeling dělala. Kdybys měla své portfolio, a tak dál – a vyznala se v tom. Chceš to zkusit?“

„Určitě!“ hlesla jsem, i když jsem moc nevěřila, že mám naději. „Co musím udělat?“

„Jedná se o předvádění osobního půvabu modelky...“

Předvádění osobního půvabu?

To znělo báječně – pokud by mi s tím Gordon pomohl. Totiž, kdyby mi ukázal, jak se před tím předváděním půvabu nalíčit... nebo by mě představil někomu, kdo by mě to naučil!

Jistě zná nějakou šikovnou starší dívku, nebo má partnerku, která by mě poučila o tajemstvích rtěnky a očních stínů. V tomhle jsem dokonale plavala.

„Jsi si jistá?“ zeptal se.

„Ano, vím to naprosto určitě.“

„Jenže to má háček...“

„Já vím – ale to můžu změnit,“ vyhrkla jsem.

„Co můžeš změnit?“ zeptal se, viditelně zmatený.

„Naučím se to, naučím se být půvabná... Já vím, že vypadám jako hloupé dítě, ale chci se změnit, a opravdu to dokážu! Až se nalíčím...“

Zíral na mě. „O tohle nejde. Není to o líčení, ale o tom, že jsi moc mladá, Caitlin. Musí ti být osmnáct.“

Protáhla jsem obličej. S tímhle se nedalo nic dělat. Myslela jsem, že by „háček“ vyřešila rychlá cesta po obchodech a nákup kosmetiky, ovšem nemohla jsem přes noc zestárnout o čtyři roky.

„Řešení ale existuje,“ řekl Gordon. „Totiž, jestli to opravdu chceš udělat. V dnešní době je těžké vyznat se v děvčatech, ale jestli jsi ochotná podepsat formulář, že je ti osmnáct... kdo by o tom pak pochyboval?“

„Já to udělám!“

Okamžitě jsem souhlasila.

Jestli mezi mnou a nádhernou budoucí verzí Caitlin stál jenom podpis, neměla jsem vůbec pochybnosti.

Ale pořád jsem nevěděla, oč jde. Netušila jsem, co znamená „předvádění osobního půvabu“. Myslela jsem, že mě Gordon třeba oblékne do krásných šatů – kdyby dokázal, abych vypadala na osmnáct, tak by to pomohlo, ne? Taky by mi to získalo pozornost rodičů a přimělo lidi, aby se na mě dívali jinak, a ani bych nemusela chodit do školy. Vážně, kdyby mi pomohl, abych vypadala starší, mohla bych nakonec dostat jedno z těch jiných zaměstnání, které jsem chtěla. Dokonalé řešení!

„Tak začneme,“ ozval se Gordon. „Nikdo nás tady nevyruší, že?“

Řekla jsem, že bratr Sam je ve škole a rodiče v práci – máme tedy celý zbytek dne, pokud je třeba.

Gordon si nejspíš pomyslel, že přišly Vánoce, a to hned několikrát za sebou. Stála před ním nevinná, neohrabaná holčička, tak trochu napůl kluk (vždyť já dokonce ani nevlastnila sukni!), dům byl prázdný... Co víc si mohl přát? On přece vůbec nestál o to, abych vypadala dospěle!

Nikdy mi nedal podepsat ten formulář.

* * *

V duchu ho vidím v tu chvíli, kdy seděl naproti mně. A nenávidím ho – nenávidím Gordona víc než kohokoliv jiného na světě, protože on všechno začal. Vidím ho, jak sedí na naší pohovce, v našem obývacím... Docela hezký muž, myslím, měl bledou pleť a světlé, nagelované vlasy, čistě voněl a oblékl si elegantní proužkovanou košili, ale jakmile se hovor otočil k takzvanému „předvádění osobního půvabu“, něco mě na něm zneklidňovalo.

„Uděláme pár normálních snímků tady na gauči,“ začal a dneska si myslím, že slovo „normální“ mě poprvé přinutilo zamyslet se. *Když začínáme s „normálním,“ co přijde potom?*

Ta myšlenka mi prolétla hlavou spíš podvědomě, možná proto, že trochu posouval hranice... Aby viděl mou reakci?

„Zatáhni záclony,“ řekl. Žádné „prosím,“ nic jemného, prostě jen příkaz. Velmi rychle se všechno změnilo.

Měla jsem už mít trochu podezření. Se zataženými záclonami místnost hodně potemněla, čili na focení nic moc. A on nepoužil blesk, takže jasně, šlo jenom o trik. Ty fotky jsem nikdy neviděla – asi cvakal jen tak naprázdno. Byl neuvěřitelně věcný, utrhoval se na mě i při úplně obyčejných pozicích, jako kdyby ho celá věc moc nezajímala.

Ale netrvalo dlouho a navrhl, abychom pokročili dál.

„Potřebujeme jiné prostředí, Caitlin,“ prohlásil a uložil foťák do tašky. Ani nečekal na mou odpověď, už rozhodl. „Je tady ještě jiná místnost, co by se dala použít? Vlastně, když o tom tak přemýšlím, pojďme do tvého pokoje.“

Já v duchu zaúpěla. *Kruci!* Můj pokojík byl strašně dětský – plný plyšových medvídků a plakátů se zvířaty. Kdybych to Gordonovi řekla, asi by se mu to moc zamlouvalo, ale já si to nechala pro sebe. Napadlo mě něco